DUCH ŚWIĘTY

I Jest...
II Dzieło Ducha Świętego
III Rozróżnienie
IV Doświadczenie
V Stosunek do Ducha Świętego
VI Panorama dzieła Ducha Świętego

I Duch Święty jest...

1. osobą, na co wskazują następujące kwalifikacje:

- jaźń (osobowość) Jn. 16:7-14 ...On, go...
- życie Rz. 8:2,6; Jn. 6:63a (63b → Ef 6:17) daje, więc je ma
- umysł Rz. 8:6,27
- emocje Rz. 15:30; Ef. 4:30; 1 Tes. 1:6
- wola 1 Kor. 12:11; Dz. 15:28a (patrz dzieło D. Św.)
- imię Mt. 28:19; 2 Moj. 3:14; 6:3 → patrz pnk. 2 g.; Jn. 14:26a
- osobowa relacja z nami – patrz rozdz. V
- boskość – patrz dalej

Gdyby Duch Święty nie był osobą, czyli greckie słowo „pneuma" (jednoznacznie wskazywałoby bezosobową substancję, to co zrobilibyśmy z takimi wersetami, jak: 2 Kor. 3:17; 1 Kor. 15:45; Łk. 1:47; Obj. 4:5 → 8:2; Mt. 5:3; 26:41; Mrk. 9:17 wstawiając słowa „bezosobowa substancja" lub „czynna moc" czy „tchnienie" w miejsce słowa „duch"?

2. jest Bogiem, na co wskazują następujące kwalifikacje:

- wieczność Hbr. 9:14
- wszechwiedza 1 Kor. 2:10-11; 1 P. 1:12
- wszechobecność 1 Kor. 2:10; Ps. 139:7; Dz. 2:4 → 1:15b
- wszechmoc Łk. 1:35; Dz. 1:8; Rz. 15:19b; tożsamość z Ojcem i Synem.
- świadectwo Piotra Dz. 5:3,4; dzieła, patrz rozdz. II i imienia pnk. 1.
- tożsamość i równowartość z Ojcem i Synem, na co wskazuje:

	Ojca	Syna	Ducha Świętego
a. jedna świątynia	2 Kor. 6:16 w niebiańskich, jednak w gotze Kol. 1:3	Jn. 14:23 zawsze z nami, jednak u Ojca Mt. 28:20; Kol. 3:1	1 Kor. 3:16; 6:19 zamiast Jezusa inny Pocieszyciel Jn. 14:16. z Nim obecność wszystkich
b. łaska	1 P. 5:10	2 Kor. 13:13	Hbr. 10:29
c. miłość	2 Kor. 13:13	Jn. 15:9	Rz. 15:30
d. społeczność	1 Jn. 1:3	1 Jn. 1:3	2 Kor. 13:13 gr. KOINONIA – wspólność, udział, relacja społeczna
e. żywienie, ożywianie	Jn. 1:13; 1 Jn. 4:7	1 Jn. 2:28,29; 1 Kor. 15:45	Jn 3:5,6; Rz. 8:11; Gal. 6:8
f. stwarzanie	Iz. 44:24	Hbr. 1:8a, 10	1 Moj. 1:2; Job. 33:4; Ps. 104:30
g. autorstwo Pisma Świętego	2 Tym 3:16	Gal. 1:11,12; 2:2; 1 Kor. 11:23	2 P. 1:21 → Ef. 3:5
np. posłaństwa Mojżesza,	1 Moj. 5:1; 6:16	1 Kor. 10:4,9 (Rz 10:9a)	Hbr. 3:7-9
Dawida,	Ps. 95:6-8	– Jn. 16:15; 10:30 –	Hbr. 3:7-8
Izajasza,	Iz. 6:1,8-10	Jn. 12:36,37,39-41	Dz. 28:25-27; Iz. 48:16
Jeremiasza,	Hbr. 10:16 (Jer. 31:33)		Hbr. 10:15
Pawła	Dz. 22:14a	Dz. 26:15,17	Dz. 13:2,4
h. moc słowa	Jer. 23:29	Hbr. 1:3; Mrk. 1:27	Ef. 6:17
i. autorstwo cudów	Dz. 19:11 →	Rz. 15:18 →	Rz. 15:19
		Jn. 2:11; Dz. 3:6; 4:10	Mt. 12:28; 1 Kor. 12:9-11
j. jedność	Jn. 10:30; 17:21 → 1 Kor. 12:12		Ef. 4:3,4

Utożsamienie Ducha Świętego z Ojcem i Synem w 4/4 aspektach pokazuje ich współistotność. Pojęcie to mówi nam, że Bóg to jedna istota, ale nie jedna osoba. („istota" – funkcja trzech, „osoba" – jednego). Na określenie tej istoty używa się słowa „Trójca". Zatem Bóg to nie 1+1+1=3, ale 1x1x1=1

Miejsca odsłaniające rolę Ducha Świętego w harmonii z Ojcem i Synem (tzw. Trójcę):
Mt. 3:16,17; 28:19; Jn. 14:16; Rz. 15:16,30; 1 Kor. 6:11; 12:6; 2 Kor. 13:13; Gal. 4:6; Ef. 2:18; 1 P. 1:2; Jud. 20,21; 1 Moj. 1:1 (→ Iz. 44:24)

użyte tu słowo „Bóg" to hebrajskie „Elohim" – liczba mnoga rzeczownika „Eli" (Bóg). W hebrajskiej gramatyce istnieje liczba pojedyncza, podwójna i mnoga. Słowo „Bóg" w liczbie poj. to „El", podwójne to „Elah", mnogie „Elohim". Zatem „Elohim" sugeruje conajmniej trójjedyność Boga. W 2 Moj. 1:26 czytamy: „potem rzekł Jahwe: uczyńmy człowieka na nasz obraz" nie na mój czy moje. Także w Moj. 6:24-26; Iz. 6:3. W N.T. kolejność trzech osób odzwierciedla funkcje, nie hierarchię.

II Dzieło Ducha Świętego

Jego dziełem jest praca, którą wykonuje w świecie, w Kościele, w poszczególnych chrześcijanach i przez nich. Praca ta stawia nas w potrójnym związku z Duchem Świętym. Może On być obok lub wśród nas (gr. para), w nas (gr. en) i na nas (gr. epi).

1. Przez pracę „**obok**" lub „**wśród**" nas (Jn 14:17b) Duch Święty:
- Jn. 16:8 przekonuje świat o grzechu, sprawiedliwości i sądzie,
- Dz. 17:27 powoduje, że każdy może odczuć i znaleźć Boga,
- Ef. 2:22 mieszka w Kościele (Mt. 18:20; 28:20 → Jn 14:16),
- 1Kor. 12:13 który zainicjował.

2. Przez dzieło „**w**" nas (Jn. 14:17b) rozumie się wejście Ducha Świętego do wnętrza jako swego naczynia i kształtowanie subiektywnego dzieła w naszym życiu. Początkiem jest nowe narodzenie. Tak więc Duch Święty zamieszkując nas:
- Rz. 8:9 daje przynależność;
- 15 sprawia synostwo → Jn 3:5,6 nowe narodzenie;
- 16 świadczy o dziecięctwie Bożym;
- Gal. 4:6 woła w nas do Ojca;
- 1Jn 5:7,8,10a,11 świadczy o życiu wiecznym;
- 1Kor. 6:19 czyni świątynią Bożą (3:16)
- 1Kor. 2:12,15 → Rz 8:9,10 czyni duchowym człowiekiem
- 2Tes. 2:13 (1P. 1:2) uświęca
- Rz. 5:5 rozlewa miłość
- Gal. 5:22,23 owocuje
- Jn 14:26 pociesza
- 26 naucza
- 26 przypomina
- 16:13 wprowadza w prawdę
- Rz. 8:14 prowadzi
- 2Kor. 1:22; 5:5 jest zadatkiem, rękojmią przykład IV Moj. 13:23 zadatek - część zapłaty i zapewnienie całej sumy
- 2Kor. 1:22 (Ef. 1:12-14; 4:30) pieczętuje przykład Mt. 27:65-66 - daje bezpieczeństwo i własność

kontekst pieczętowania (2Tym 2:13; 1Jn 5:18) sugeruje związek z dziełem „w".

3. Relacja „**na**" nas jest związkiem polegającym na uprzywilejowaniu Ducha Świętego z naszego życia jako Jego kanału. Wykonuje obiektywną pracę w życiu innych.② Początkiem jest chrzest Duchem Świętym (zanurzenie w Ducha Świętego; wylanie Go na nas)

a. Dz. 1:8 zstąpienie na nas oznacza:
- otrzymanie mocy; znaków i cudów Dz. 6:8; 5:12
  odwagi i siły przekonania Dz. 4:31; 13; 1Tes. 1:5
- otrzymanie świadectwa; Ducha Świętego Jn 15:26; Dz. 5:32; 1Tes. 1:5
  autorytetu 1Kor. 2:4,5; 1:18; 4:19,20

(„na" - Dz 8:16; 10:44; 19:6; Łk 4:18)

b. Łk. 4:18 → Iz. 61:1 Duch Święty „na" Jezusie oznaczał namaszczenie (naznaczenie, uprawomocnienie, uprzywilejowanie) do: przyk. 1Sam. 16:13
- zwiastowania ewangelii Mt. 4:23
- posługi **uwalniania** Dz. 10:38
- posługi uzdrawiania fizycznego Mt. 8:16,17
- posługi uzdrawiania duchowego Łk. 9:56
- zwiastowania łaski Łk. 15

1Jn 2:27; 2Kor. 1:21 Jego namaszczenie - tj. D. Św. „nad" - olejem jest wierzącym
Jn. 14:12 dlatego mogą czynić to samo i więcej niż Jezus (Dz. 5:12; 6:8 itp.)
- problem Mk 9:23,24; 1Kor. 12:1,31

---

① Tak się spodobało Bogu to inicjujące spotkanie z **mocą Ducha**, że nazwał je chrztem w Duchu Świętym (Mt. 3:11). Chrzest ten nie jest nagrodą, ale darem. Nie potrzebujemy mocy, gdy kończymy pracę. Wtedy potrzeba korony (Obj. 2:10c). Potrzebujemy mocy zabierając się do pracy (Łk. 24:49; Dz. 2:38c)

② VI. 6. a. ②

c. Dz.1:5 (2:1-16) chrzest Duchem Świętym wypełnił proroctwo Joela (Dz.2:17; Joel.3:1-2) przez znaki Dz 2:4, 17 (16):
- mówienia innymi językami → Dz.10:44 (Jn.16:14) 1Kor.14:14, 16a
- uwielbienia Boga
- prorokowania → Dz.19:6 (Jn 16:13c)
- otrzymania wizji i snów

d. Mrk.16:17-20 → Hbr.2:4 inna zapowiedź znaków:
- mówienie innymi językami
- posługa uwalniania
- posługa uzdrowienia
- posługa darami Ducha Świętego

e. 1Kor.12:7,13,18 chrzest Duchem Świętym jest włączeniem do Ciała i umiejscowieniem. Ⓐ
Chrzest Duchem Świętym jest wydarzeniem jednorazowym (1Jn 2:27). Związane z nim uposażenie jest jednoznaczne. Czym innym jest kolejne napełnienie Duchem Świętym. Jest to korzystanie z jego nowych poruszeń doświadczających nasz sposób korzystania z duchowych przywilejów. (Jn.20:22; Dz.4:31; Ef 5:18; 6:10). Chrzest Duchem Świętym zawsze wiąże się z przejawem znaków charyzmatycznych (postaw wozdz.III pnk.2c), choć często niepozwala ich doświadczyć niewiara lub brak gorliwości (Mrk.16:17; 1Kor. 14:1). Duch Święty zstępuje w całości. Nie daje się ćwiartować. Problem w tym, by On miał nas w całości.

III Rozróżnienie,
czyli odrębność wydarzenia chrztu Duchem Świętym od narodzenia na nowo oraz rozpoznawanie pracy Ducha Świętego.

1. Pierwszy i drugi sposób pracy Ducha Świętego (wozdz II) nie jest kojarzony w jedno wydarzenie. Znaczej z drugim i trzecim. Dlatego trzeba pokazać, że gdyby chrzest Duchem następował automatycznie z narodzeniem na nowo (lub nawet z chrztem wodnym) to:
- wiersz z Łk.11:13 nie miałby sensu, gdyż narodzenie na nowo jest faktem przez łaskę Gal. 3:26; 1Jn 5:13
- wiersze z Dz.8:14-17 wprowadziłyby cztery sprzeczności:
  a. modlitwa o Ducha Św. znów nie miałaby sensu (15)
  b. chrzest wodny w Samarii byłby bez narodzenia na nowo niebiblijny (16) Gal. 3:27 → 2Kor 5:17 → Tyt 3:5 lub Kol. 2:12
  c. nałożenie rąk miałoby jeszcze mniej sensu niż modlitwa (17) Gal. 6:5
  d. ewangelia nie sprawdziłaby się za pierwszym razem (14) Dz. 2:41
- wiersze z Dz. 19:2,5,6 wprowadziłyby trzy sprzeczności:
  a. pytanie Pawła nie miałoby sensu (2) wystarczyło uświadomić 1Jn 5:13, lub jak w/w d.
  b. chrzest byłby niebiblijny (5) albo wiersz 6-sty jest fałszem
  c. włożenie rąk byłoby zbyteczne (6)
- ponadto Łk 3:22 Jezus został ochrzczony Duchem Świętym nie przez fakt synostwa, ani w akcie chrztu wodą, lecz po, kiedy się modlił.
(odrębność dzieł Ducha Świętego nie przeczy możliwości zaistnienia razem Dz 10:44)

2. Jak poznać działanie Ducha Świętego?
Pytanie to nie miałoby sensu, gdyby cały zakres działania Ducha Świętego był doświadczany przez wszystkich i od razu. Ale z wielu przyczyn tak nie jest.
Ograniczając się do zasadniczych dowodów działanie Ducha poznajemy po tym, że jest:

a. w relacji „obok-wśród"
- poznawanie własnej grzeszności, niesprawiedliwości, zwycięstwa Jezusa Jn 16:8
- wewnętrzne poruszenie Dz 2:37a
- w kościele - objawianie się jakichkolwiek znamion dzieła „nad" i więcej 1Kor. 12:7, 31; doświadczanie jedności Ducha Świętego, Jego społeczności i Bożego pokoju Ef.4:3; 2Kor.13:13 (w kościele jest też faktem przez łaskę Mt 18:20 → Jn 14:16) 1Kor. 14:33

Ⓐ 1Kor. 12:13 Być w Duchu ochrzczonym w jedno ciało znaczy zostać w nie zanurzonym po to, by zająć właściwe sobie miejsce. I tu spełnia rolę obdarowanie, jakie niesie z sobą ten chrzest (12:7).
Nie być ochrzczonym w ciało nie znaczy do niego nienależeć. Podobnie jak nie ochrzczenie w Chrystusa (wodą, Gal. 3:27) nie znaczy być Chrystusowi obcym. Odwrotnie, właśnie przynależność do Chrystusa dyktuje chrzest w Niego (Dz. 16:31-33; 10:47,48)
Duch Święty chrzci - zanurza - łączy w ciało tych, którzy stali się jego częścią. Biblia nie stwierdza, by działo się to automatycznie, choć z pewnością może stać jednocześnie (Dz. 10:44). Natomiast pokazuje, że chrzest Duchem Świętym występuje oddzielnie od stawanie części ciała, t.j. nowego narodzenia (patrz. rozdz. III pnk. 1).
Częścią ciała - Kościoła staje się ten, kto się łączy z Panem i jest z Nim jednym Duchem (1Kor. 6:17). Miejsce w ciele zajmuje ten, kto jest w nie łączony przez chrzest Duchem Świętym (12:13, 18).

b. w relacji „w" ①
- świadectwo wiary 1Jn 5:10,13,6c; Gal 3:26 (znaki potwierdzają, nie powodują)
- świadectwo Ducha Rz. 8:16; 1Jn. 3:24b
- świadectwo życia 1Jn 3:9; Rz 5:5 1J 3:9 → 2:1; 3:3 (1:9) nie grzeszy nowe stworzenie, nowe je (2Kor. 5:17) inaczej ze starą naturą Rz 7:20; 8:1,9,10

c. w relacji „na"
dowód pierwszoplanowy - tzw. „języki", na pięć przypadków chrztu trzy razy wskazano je bezpośrednio, dwa razy pośrednio
- w Jerozolimie Dz 2:4
- w Samarii (Szymon zobaczył coś innego niż cuda) Dz. 8:17,18,13
- w Damaszku (Paweł mówił „językami" więcej niż inni) Dz. 9:17 → 1Kor. 14:18
- w Cezarei Dz. 10:1,45,46; 11:15-16
- w Efezie Dz. 19:6

dowód dyskusyjny (choć istotny) - moc świadectwa Dz. 1:8; 4:33
(a co z Jn. 4:27,28,39)
dowód kontrowersyjny - wiara 1Jn. 5:14-15
(a co z 1P. 2:24 → 1Jn 5:14,15 → 1Tym. 5:23 albo Dz. 19:2)

IV Doświadczanie

Działanie Ducha Świętego można doświadczyć

1. w pierwszy sposób (obok):
- niezależnie, np. przez czyjąś modlitwę Mt. 5:44; Ez. 22:30
- przez szukanie Boga, Iz. 55:6; Ps 14:2; Dz. 17:27 (10:2,4)
- słuchanie słowa Bożego Ef. 6:17 (Dz. 2:37)
- oglądanie Bożych świadectw Dz. 3:9; Mt 5:16
- w Kościele - spotkanie conajmniej dwóch w imieniu Jezusa i właściwy stosunek do Ducha Świętego (rozdz. V) Mt 18:20

2. w drugi sposób (wewnątrz):
- przez wiarę i przyjęcie Jezusa jako swojego Pana Jn. 1:12,13; Gal. 3:26
(patrz temat. nowe narodzenie - warunki)

3. w trzeci sposób (na sobie); pamiętając, że to Jezus chrzci Duchem Świętym (Mt. 3:11) mówi się o naszym udziale przez:
- Dz. 5:32 posłuszeństwo (upamiętanie 2:38 zakłada kolejność po nowym narodzeniu)
- Gal. 3:2 słuchanie z wiarą (Dz 10:44) albo...
- Jn. 7:37-39 pragnienie z wiarą albo...
- Dz. 1:4,14 oczekiwanie albo...
- Dz. 8:15 modlitwę o Ducha Świętego: a. ufną 1Jn 5:14,15
  b. wytrwałą Łk. 11:9,10
  c. zdecydowaną Łk. 11:5-13; Jk 1:6 albo...
- Dz. 8:17; 19:6 włożenie rąk apostołów albo...
- Dz. 9:10,17 włożenie rąk laika, albo wszystko razem.

V Stosunek do Ducha Świętego

Stosunek ten nie może być neutralny. On przychodzi z ofertą, my dokonujemy wyboru. Nasza postawa może być właściwa lub zła.

1. Niewłaściwy stosunek zasadniczo polega na zasmucaniu i gaszeniu Ducha Świętego.
Zasmucanie (Ef. 4:30; Iz. 63:10) możemy rozważać w świetle słów opisujących Ducha:
a. prawda Jn 14:17 więc wszystko, co fałszywe, zwodnicze, lub obłudne zasmuca Go
b. wiara 2Kor. 4:13 dlatego wątpienie, nieufność, strach, smucenie się i Jego zasmucają
c. łaska Hbr. 10:29 więc wszystko, co w nas szorstkie, zawzięte, złośliwe, niewdzięczne, niewybaczające i niemiłujące zasmuca Go
d. świętość Rz. 1:4 więc wszystko, co nieczyste, co brudzi i poniża również Go zasmuca
e. Ps. 143:10; Iz. 11:2; Ef 1:17; 1P 4:14; 1Tym 1:7 zasmucanie sugeruje zranienie, zadanie komuś smutku. Duch Święty bywa zasmucany właśnie jako Duch miłości, ponieważ nas kocha (Rz 15:30)

---

① To samo w interpretacji 1Jn 5:7,8 (relacja „w" = nowe narodzenie)

Duch - pieczęć	- poświadcza n.n.	- osobiste doświadczenie	ŚWIADECTWO	- Gal. 4:6; Ef. 1:14
woda - chrzest	- wyraża n.n.	- publiczne wyznanie wiary		- Dz. 8:37,38
krew - usprawiedliwienie	- powoduje n.n.	- możliwość nowego życia		- Rz. 3:25; 8:10

Gaszenie (1Tes. 5:19) przywodzi na myśl wyłączenie z działania, nałożenie tłumika. Wiąże się z używanym w Piśmie Świętym skojarzeniem Ducha Świętego z ogniem.

a. Jak ogień gaśnie z braku paliwa, tak działanie Ducha z braku środków, które używa:
- środki łaski 1Kor. 12:4; 1P. 4:10,11
- modlitwa Jud. 20; Ef 6:18
- świadectwa Dz 5:32; 1:8; 4:33
- Słowo Boże Ef 6:17; 1Tes 1:5; 2Tym 3:16
- słuchanie Ducha Świętego Obj. 2:7; Rz. 9:1

b. Jak ogień można zalać, zasypać, zadusić, tak można zahamować działanie Ducha przez:
- świadomy grzech Hbr. 10:26 tj. znieważenie Ducha 10:29
  okłamywanie Go Dz 5:3
  kuszenie Go Dz 5:9
  bluźnienie Mu Mt. 12:31 nieodpuszczalne
  mówienie przeciwko Duchowi 12:32 Mk. 3:29; Łk 12:10
- krytykanctwo, nieupiększanie, niewłaściwe słowa, niepojednanie - co zasmuca, może gasić (tolerowane) Ef. 4:30-32
- powstrzymywanie Bożego działania, sprzeciwianie Duchowi Dz 7:51; Jer. 48:10 nieposłuszeństwo 1Sam. 15:22,23

c. Dlatego Duch Święty:
- może być odebrany Ps. 51:13
- może odstąpić 1Sam 16:14

2. Właściwy stosunek otwiera postawę odwrotną do w/w. Odpowiada „tak" całej pracy Ducha Świętego (rozdz. II). Poddaje nas Jego nieograniczonym poczynaniom.
Duch Święty m. in. może:
- ogarnąć, opanować nas Sędz. 14:19
- wypełniać nas Dz. 6:3; Ef. 5:18; 2Moj. 31:3
- mówić Dz. 8:29; 21:11; Mrk. 13:11; Obj. 2:7
- porwać Dz. 8:39
- odłączyć Dz. 13:2
- wysłać Dz. 13:4
- postanowić Dz. 15:28
- zabronić Dz. 16:6,7
- przynaglić Dz. 20:22
- upełnić Dz. 20:23
- ustanowić Dz. 20:28
- pozwolić Dz. 21:4
- prowadzić Rz. 8:14; Łk. 4:1
- wspierać Rz. 8:26
- wstawić się za nami Rz. 8:26
- poświadczać w sumieniu Rz. 9:1
- objawić prawdę 1Kor. 2:10
- nauczać słów 1Kor. 2:13

Ponieważ w Nim jest królestwo Boże (Rz 14:17), Jego drogi są niezbadane (Rz 11:33,34; 1Kor. 2:10). Jeśli więc według Ducha żyjemy, według Ducha też postępujmy (Gal. 5:25).

VI. ⟶

Panorama dzieła Ducha Świętego

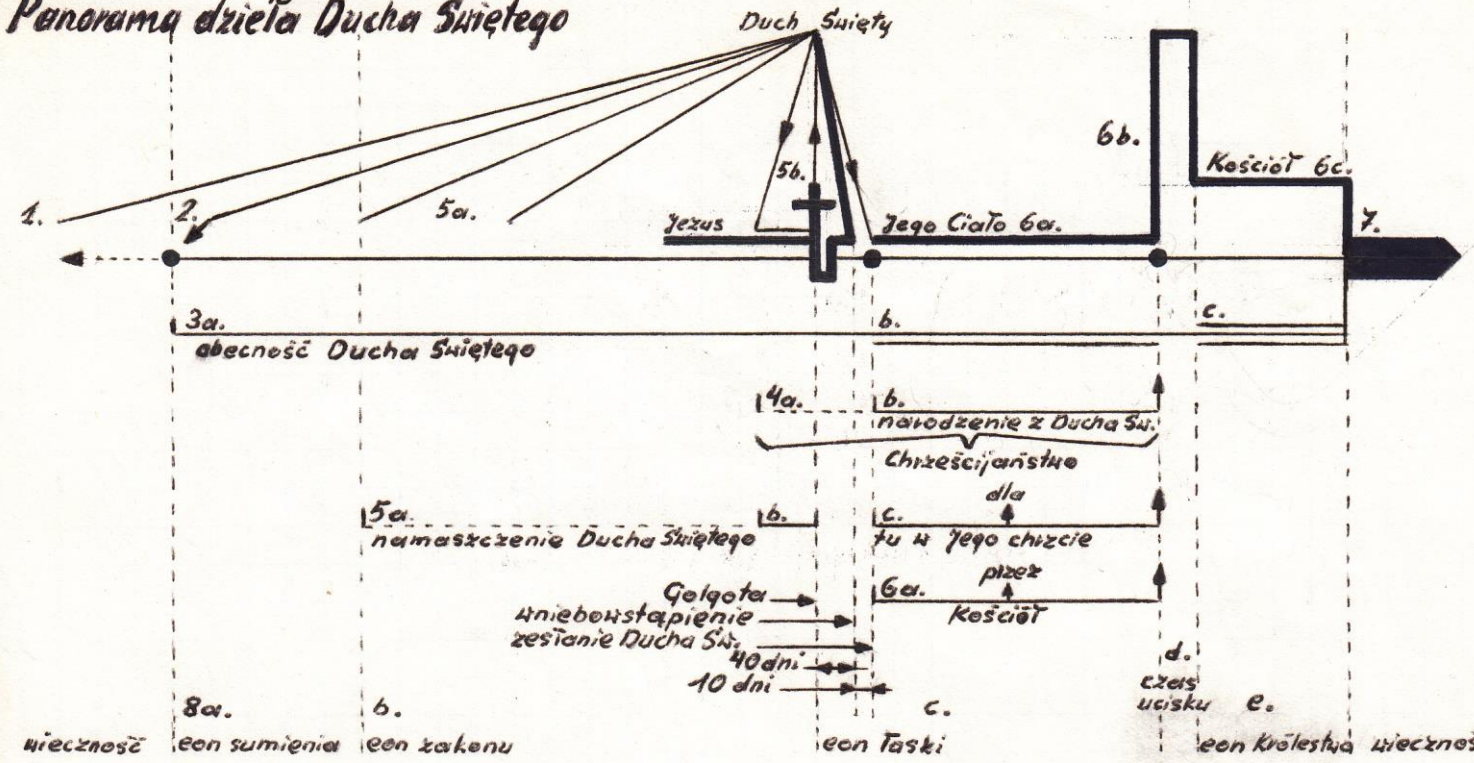

1. Duch Święty w wieczności Hbr. 9:14
2. Duch Święty w stwarzaniu 1Moj. 1:2
3. Duch Święty w sercu człowieka
   a. obecność zawsze dostępna Rz 1:20; Dz 17:26,27 → r. I p. 2
   b. obecność z siłą oddziaływania przez Kościół Jn. 16:8 → Ef. 6:17 → Mrk. 16:15
   c. obecność w pełni oddziaływania w Królestwie Bożym Jn. 16:8 → Habak. 2:14; Rz. 14:17
4. Chrześcijaństwo
   a.① przed zesłaniem Ducha Świętego (do wnętrza uczniów i na nich).

Istota nowego narodzenia przed zesłaniem Ducha była Boża adopcja bez faktu usynowienia. Uczniowie byli pewnie, że dowody nowego narodzenia takie, jak:
- wiara Jn. 6:69; 17:8 → Gal. 3:26
- przyjęcie Jn. 1:12
- usprawiedliwienie Jn. 13:10 → Rz 8:10
- chrzest Jn. 3:22 (4:2) → Kol. 2:12
- byli nazywani braćmi i siostrami Hbr. 2:7; Mrk. 3:24 → Rz 8:29
- w pełni przysługiwało im określenie „Chrystusowi" (gr. Christianous), tzn. chrześcijanie Dz 11:26; Jn 15:15

   b. od zesłania Ducha Świętego do Jego odejścia z Kościołem.

Fakt usynowienia dokonał się w dniu Pięćdziesiątnicy, ponieważ:
- wtedy dokonało się dzieło wewnątrz nich (Jn. 14:17) którego istotą jest nowe narodzenie – r. II pnk. 2
- wtedy otrzymali Ducha Chrystusowego (Rz 8:9) bez którego nie ma (po zesłaniu) chrześcijaństwa 8:9 → 7.14:17
- wtedy otrzymali Ducha synostwa Rz. 8:15
- wtedy we wnętrzu uczniów znalazł się Duch, z którego ich duch mógł się zrodzić Rz 8:10 → 9 → Jn. 3:5,6
- nowe narodzenie jest m.in. faktem przez obecność Jezusa w sercu Rz 8:10 (Ef 3:17) przez Ducha 9, ci Jezus i Duch byli wcześniej między uczniami Jn. 14:17, 25
- chrzest wyraża nowe narodzenie przez pogrzebanie i zmartwychwstanie z Chrystusem Kol. 2:12 ale w czasie chrztu żadnego ucznia Jezus nie był jeszcze pogrzebany
- jak taska usprawiedliwienia dzieła stało się dzięki na krzyżu – Łk. 7:48-50), tak też dzieło przez usynowienia przed Pięćdziesiątnicą Jn. 1:12 Hbr. 2:11

5a. Spoczywanie Ducha Świętego w namaszczeniu i działaniu różnych osób od Mojżesza do Jana Chrzciciela poprzez m.in. sędziów, królów, proroków. 4Moj. 11:25; Sędz. 14:19; 1 Sam. 16:13; Iz 48:16; Ez. 2:2; Dz. 1:16

   b. Duch Święty w namaszczeniu Jezusa w czasie służby (Dz 10:38) od chrztu wody (Łk 3:21,22; 4:18; Iz 61:1) do końca Jego misji na krzyżu (Jn. 19:30)

---

① Celem tego rozróżnienia jest nie tylko wyjaśnienie panoramy dzieła. Ma to zasadnicze znaczenie w procesie ustalania zakresów pracy Ducha Świętego (r. II), a to z kolei wpływa na treść zwiastowania Słowa Bożego. Przy możliwości interpretowania tworzą przy tym różne teologie.
1. nauka mówiąca o nowym narodzeniu przed zesłaniem Ducha przypisuje ochrzczeniu Duchem praktycznie wszystko, co się mówi o dziele „wewnątrz" i „na" nas (II, 2:3). Analizując opis pracy „wewnątrz" trzebaby konsekwentnie stwierdzić wielką biedę i niebezpieczeństwo chrześcijan nie ochrzczonych Duchem. Dla nich – według tej myśli – każdy ochrzczony musiałby być pełnym dobrodziejstw w sprawach wiary (patrz jedno pracy „w"). Skoro nie byłoby w ich wnętrzu Ducha, nawet trudnoby było stwierdzić ich możliwość zbawienia (Rz 8:9-11).
2. nauka mówiąca o nowym narodzeniu uczniów w dniu zesłania Ducha przypisuje n. nar. wszystko, co się wiąże z chrztem Ducha, lub nazywa n. nar. chrztem, bądź zakłada nierozłączność n. n. z chrztem. Jednak nawet w takim przypadku wnioski te są mało podstawne. Opierają się o dwuznaczność tekstów (Dz 2:4; 10:44 czy 11:15-12:13 → patrz II 3e komentarz), bądź refleksje ideologiczne (np. podkreślanie szczególnej okoliczności tekstów przeczących). Jedząc za tą myślą trzebaby było wyspekulować lub skreślić w Biblii wszystkie wiersze 2 r. III 1 oraz potem 2 VII 4a „chyba że zmieni się znaczenie wiary. usprawiedliwienia i chrztu uczniów za życia Pana w ciele (ad. VI 4a).
3. trzecia ewentualność opisana jest w komentowanym punkcie 4., której rezultatem jest opis dzieła w r. II pnk 2 i 3, jego doświadczania r. IV pnk 2 i 3 i rozróżnienie III. 1.

c. ① Namaszczenie Jezusa przekazane uczniom w chrzcie Duchem Świętym na czas historii Kościoła 2Kor. 1:21; 1Jn. 2:27 (→ Jn. 14:12) Dz 1:8 r. II. 3

6. a. Kościół w czasie od zesłania Ducha Świętego do Jego odejścia

② **Kościół** = Duch Święty „**w**" + „**na**" + „**z**"

	nas Jn 14:17	nas Dz 19:6	nami Jn 14:17
	gr. „en"	„epi"	„para"
	nowe narodzenie	chrzest Duchem	obecność Ducha
	chrześcijanie	usługujący	zebrani razem
Rz 12:5 = Ef. 4:16	Rz. 8:9,16 2Kor. 5:17	+ 1Kor. 12:13, 7, 18	+ Mt. 18:20 Ef. 2:22 1P. 2:5

b. Odejście Ducha Świętego z Kościołem przed objawieniem się antychrysta 2Tes. 2:1-7 → 1Jn 5:18 → Ef 1:13,14 czyli pochwycenie Kościoła przez Jezusa po przemienieniu do mocą Ducha Świętego Jn. 14:3 → 1Tes. 4:16,17 → Rz. 8:11.

c. Tysiącletnie panowanie Chrystusa z Kościołem nad ziemią Obj. 20:6

7. Wieczne trwanie Ducha Świętego (Hbr. 9:14) w nowym, doskonałym wszechświecie Obj. 21:1,5,22,23 1Kor. 15:28; 13:10

8. a. Zanim Bóg określił drogę postępowania żyli ludzie postępujący w świetle sumienia (Rz 2:14,15; 1P 2:19) np. Enoch, Noe, Abraham Hbr. 11:6-8.

b. Czas poznania Bożego prawa jako nieosiągalnego w realizacji 5Moj. 6:1; Gal. 2:15; 3:19

c. Czas realizacji Bożego prawa przez łaskę 2Kor. 6:2b; Ef 2:15; Gal. 3:22

d. Czas ucisku, trwający wg. Daniela 7 lat Dn 9:27 (tydzień proroczy przed krzesłem Liczący dzień za rok, por. 4Moj. 14:33,34; Ez 4:5,6 a także konfrontacje poprzednich 69 tygodni z historią; 7=2x ponieważ Dn 9:27 = 2x 42 miesiące z Obj. 11:2) w którym Duch Święty ustąpi miejsca mającemu objawić się antychrystowi 2Tes. 2:2-3, 7-10 → 8 (nie świadczam czy przed, czy w czasie)

e. Czas trwania Królestwa Bożego na ziemi przez 1000 lat (Rz 14:17) Obj. 20:6; Ps 11:6-9; 2P 3:7-10 (7 → Obj. 20:7-10; Jn 5:29; Obj. 20:11-15)

---

① Z całą stanowczością należy podkreślić, że moc tego dzieła nie została ograniczone do czasu utworzenia Kościoła czy ugruntowania Chrześcijaństwa. W tym celu ustąpił Duch Święty, to od jego działania zależało i zależy istnienie Chrześcijaństwa (r. II. 2,3). Znaki, cuda, namaszczenie i dary Ducha Świętego służyły i służą czemu innemu. Np. języki są: - znakiem dla niewierzących 1Kor. 14:22a, - zbudowaniem dla wierzących 14:4a, - modlitwą 14:2, 14, 16a. Proroctwa służą: - budowaniu 14:4 - napominaniu - pocieszaniu. Uzdrowienia dokonują się, ponieważ: - Jezus uczynił na siebie choroby 1P. 2:24, - przyszedł zniszczyć dzieła diabelskie 1Jn 3:8, 1Mk 6:18 - słowo potrzebuje świadectwa Dz 2:43; Rz 15:18,19, - przynoszą pożytek kościołowi 1Kor. 12:7, 9, - Jezus polecił je czynić (bezinteresownie) Mt. 10:8. Namaszczenie uposaża do: - zwiastowania ewangelii - posługi uwalniania, - posługi uzdrowienia Łk. 4:18.

Nie było i nie ma w tych posługach ideologicznych czy historycznych pośredzy. Biblia nic o tym nie mówi. Potwierdzenie płynące z charyzmatów (Hbr. 2:3,4) ma podobne znaczenie do faktu przebywania straży przed grobem Jezusa. Obecność czegoś dowodzi, ale nie to było celem postawienia straży.

W razie wątpliwości należy odnosić się do początku listy darów i spróbować przy każdym myślniku powiedzieć: dziś to jest niepotrzebne, nastała doskonałość (1Kor. 13:8-10). Dla przykładu należałoby przypisać historyczny cel takim rozdziałom jak 12:1-14 z 1Kor., 12:3-8 z Rz. Dz 15:15-18 z Mrk. i skreślić w swojej ignorancji jako niepotrzebne, a tekst z Dz 2:17 potraktować jako nieaktualny, bo przypadający na czasy ostateczne.

② Wzajemne oddziaływanie dzieła nowego narodzenia, chrztu Duchem i obecności Ducha Świętego mnoży błogosławieństwa zarówno indywidualne jak i zbiorowe. Kryją się za tym niepisane rezultaty Bożej pracy (Ef. 4:16). Np. fakt własnego zbudowania umożliwia budowanie innych. Moc usługiwania doświadczamy nas samych. Obecność Pana motywuje działanie.